

niku, další na lžičky a valchu a Dáreček mezi všemi panáčkoval a loudil jejich svačinky. Trampíci se jeho kejklím smáli a rádi mu dávali. Když to hajný Flintička viděl, sedl si do rohu, najednou si začal podupávat do taktu a bylo veselo. Úplně zapomněl, že v tom spěchu nepřivázal loďku.

S přicházejícím večerem zněly ze srubu tramské písně o dálkách, horách, Americe, lásce, krásných indiánkách, o koních, kovbojích a zlatokopech.

Malá loďka mlčky poslouchala, pohupujíc se na vlnkách a najednou zatoužila rozjet se po vodě až k moři a přes moře až do Ameriky. Vlnky ji tiše unášely na druhou stranu rybníka, a to se jí hodilo. Tam je potok, který teče dál a určitě se vlévá do jiného potoka, to věděla, a oba potoky do říčky, říčka do řeky a řeka do moře. Loďka zajásala, až to zaslechla štika. Ta povídá: „Loďko milá, na něco jsi zapomněla. Ke stavidlu připluješ, jak se přes něj dostaneš?“

„Až k stavidlu přirazím, o pomoc ho poprosím,“ povídá loďka rybí řečí. To víte, loďky jsou skoro pořád na vodě a za tu dobu se rybí řečí naučí. Štika jí chtěla také pomoci, a tak svolala ostatní ryby a ty loďce pomohly, aby byla u stavidla dříve. Jakmile k němu doplula, prosila ho, aby ji pustilo z rybníka.

„Milá loďko,“ povídá stavidlo, „rádo bych tě pustilo, ale nejde to. Víš, já tady hlídám množství vody v rybníce a než bys mnou proplula, uteklo by hodně vody. Rybám by jí zůstalo málo a potok by se rozvodnil a nadělal by moc škody. Copak se ti tu, loďko, nelíbí? V moři jsou obří vlny a ty by tě rozbily na prkénka. Tady je krásný klid a máš tu kamarádky ryby, hajného Flintičku, který se o tebe stará, natírá tě a spravuje a je tu malebné okolí.“

Loďka se zamyslela, plácla veslem o hladinu a řekla: „Máš pravdu, milé stavidlo, ale jak se teď dostanu zpátky?“

Ale to už se po hrázi blížili trampíci s hajným Flintičkou s Dárečkem v náručí a zatím, co hráli a zpívali, došli až ke stavidlu.

„Tady jsi, má milá loďko!“ zvolal hajný Flintička, hodil si flintu přes rameno a nastoupil do loďky. Cestou zpět po hrázi trampíci hráli, Dáreček kolem nich vesele poskakoval, snaže se štěkat do taktu. Když hajný přirazil ke srubu, přivázal loďku, rozloučil se s ní pohlazením po boku, rozloučil se i s milými trampy, vzal Dárečka do batohu, aby nemusel tu dálku ťapkat na svých malých nožičkách a šel domů. Pobrukujíc si u toho písničky, které ještě ráno neznal.

A naše milá loďka? Pěkně přivázaná se lehce pohupovala na malých vlnkách a za měsíčního svitu si s rybkami povídala o přibězích, které slyšely v těch krásných tramských písničkách, až usnula. Tak dobrou noc a hezké sny.

